

Neobični olimpijski dnevnik Roberta Čobana

Šta je pusta Londra...

Biciklajmo zajedno Prvi čovek „Kolor pres grupe“ piše za Press nedelje o tome kako ni najbogatiji londonski bankari nisu uspeli da dođu do zlata vredne ulaznice za finalne trke Bolta na 100 i 200 metara, ali i da je opusteli olimpijski grad najbolje proći - na dva točka

Piše Robert Čoban

„Kao ni većina Londonaca nisam mogao da nađem nijednu ulaznicu za bilo koji sportski meč na Olimpijskim igrama. Onda mi se posrećilo. Roditelji mojih prijatelja nisu mogli da idu na ženski stonoteniski meč Severna Koreja - Singapur! Bilo je užasno uzbudljivo! A dobar deo top-sedišta i dalje je zvrcjao prazan!“

Ovako piše, naravno uz solidnu dozu sarkazma Ričard Godvin, komentator „Ivning standarda“, jednog od najstarijih britanskih dnevnih listova, koji je od pre nekoliko godina počeo da se deli besplatno.

Britanska štampa, obični ljudi na ulicama, u metrou, redovima u „Starbaksu“, TV voditelji, svi danima gundaju samo na jednu temu - zašto oni nisu mogli da kupe ulaznice a na mnogim utakmicama su čitavi redovi prazni.

Nedosanjeni bankarski san

Moj sestrić Stefan (24) nešto duže od mesec dana radi u banci „Meril Linč“ u Londonu. Njegovi nadređeni zarađuju i po desetine miliona funti godišnje, ali za njih je odlazak na muško finale trke 100 metara i gledanje Bolta uživo - ostao pusti san. Karte na crno su se prodavale i po 1.500 funti, ali su i one nestale. Stefan, mladi bankarski pripravnik iz Srbije, na Olimpijski stadion došao je sa ujakom iz Srbije, koji je imao kartu viška jer je njegovu ženu to po podne više privlačio šoping. Ova priča samo ilustruje stepen frustracije Britanaca činjenicom da često ni oni bogati i uticajni jednostavno nisu mogli da dođu do ulaznica.

Četiri godine ranije, na Olimpijskim igrama u Pekingu, ovakvih problema nije bilo. Praćen čudnim pogledima dela srpske ekipe na OI 2008. od uličnog „dilerera bicikala“ iznajmio sam dvo-točkaš sumnjivog kvaliteta i upustio se u avanturu po pekinškim bulevarima ili hutonzima.

Te male bočne ulice, krivudave i duge i po nekoliko kilometara, bile su potpuno fascinantne, pa sam nekako zaboravio na gotovo neizdrživi smog i vlagu u vazduhu.

London, avgust 2012. „Kolor pres grupa“ je ponovo medijski partner OKS, opet smo uz naše olimpijce i ponovo imam potrebu da vreme utrošim u vožnji bicikla.

Grad malo živnuo

London se u ovom drugom delu Olimpijskih igara čini nešto „punijim“ nego na njihovom početku. Kada smo 27. jula oko 10 ujutru izašli na Pikadili stanicu, pomislio sam da prisustvujem snimanju nekog filma - ulice su bile sablasno puste, jedva

PIRATI

Turisti obično vide Tauer bridž sa jedne strane, a malo ko zaviri i za mosta, gde se nalazi dok na kojem su se nekada vešali pirati koji su napadali brodove na Temzi

neko od prolaznika. Ni traga najavljenim gužvama i najezdama turista.

Dok jezdim biciklom kroz Hajd park, pored mene promiču turisti i Londonci koji u nedostatku ulaznica za borilišta prenose gledaju na ogromnim ekranima smeštenim u gotovo svim većim gradskim parkovima. Grad je prepun volontera koji zaista ljubazno pomažu svim „pogubljenim“ turistima, a i prisustvo policije je svuda savršeno uočljivo.

Na biciklu sam obišao gotovo sve gradove u kojima sam bio. Bicikl ti omogućava da staneš, fotografišeš i razgledaš - kada i gde ti želiš, a ne onda kada je to predvideo turistički vodič ili autobus za razgledanje grada. Sa druge strane, mnogo si brži od pešaka i za svega par dana možeš da prošpartaš gotovo svaku zanimljivu ulicu čak i višemilionskih gradova. Dodatni benefit je naravno - fizička aktivnost.

Naravno da je vožnja metroom najjednostavniji i najbrži način da se krećete po Londonu. To zna i Noletova devojka Jelena, koja je na Vimblon dolazila metroom, kao i svi mi.

Za razliku od nekih dama iz naše ekipe koje su se ipak odlučile za taksi na relaciji centralni

London - Vimblon. Jeste skupo, ali „noblesse oblige“!

Toranj indijskog kralja čelika

Bez bicikla se ne stiže lako i jednostavno ni do kuće na Kamden skveru, u kojoj je živela i umrla Ejmi Vajnhaus.

Turisti obično vide Tauer bridž sa jedne strane ili se provozaju po njemu, a malo ko zaviri i iza mosta gde se nalazi dok, na kojem su se nekada vešali pirati koji su napadali brodove na Temzi, a danas su tu galerije, restorani i kafei. Seo sam u jedan od njih i uzeo novine. Pažnju mi privlači intervju sa Lakšmijem Mitalom, indijskim „kraljem čelika“ koji je ujedno i zvanično najbogatiji Britanac. Mital, čije je bogatstvo procenjeno na 12,7 milijardi funti, poznat je kao mecen umetnika širom sveta.

Za London i Igre vezuje ga čuveni Orbit tauer, kontroverzna „umetnička instalacija“ tik uz Olimpijski stadion, koju je, naravno, on finansirao. Mital priča da je početna ideja bila znatno skromnija, ali se od planiranih 30 metara visine otišlo na 105, sa projektovanih 10, troškovi su narasli na 23 miliona funti. U svom intervjuu Mital gradonačelnika Londona oslovljava po imenu:

„Boris i ja imamo mnoge planove za revitalizaciju istočnog Londona“. Podsetilo me je to na brojne naše političare nižeg ranga i poslovne ljude koji kada žele da istaknu svoju bliskost sa nekim od lidera, u razgovoru koriste samo ime: „Pita mene Boris... Čuo sam se sa Menadom... Bojan me je zamolio...“

Mital tu prepričava i svoj razgovor sa kraljicom Elizabetom II, koja je dan nakon „skakanja sa padobranom“ na ceremoniji otvaranja OI bila u poseti Orbit taueru. „Kralj čelika“ inače živi u kući koju je za 57 miliona funti kupio od Bernija Eklstona.

Dvojnici prinčevskog para

Na partiju koji je u „Vinopolisu“ pre neko veče organizovala međunarodna korporacija P&G, jedan od partnera MOK-a, pojavili su se dvojnici Princa Vilijema i Princeze Kejt. Dok je „Kejt“ delovala prilično uverljivo, lažni „Vilijem“ izazivao je neskrivene podsmehe sa po nekoliko šampanjaca već osokoljenih zvanica na prijemu. Bilo je doduše i onih koji su se dali prevariti: „Svaka im čast, dovesti princa na žurku nije mala stvar! Šta misliš koliko je moglo da košta? Znam da naši naplaćuju...“

